

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

4 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nadejda Toma,
Judecători Iurie Diaconu, Ion Guzun, Victor Boico,
Mariana Pitic,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar împotriva sentinței Judecătoreiei Rezina din 25 martie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021, declarat de avocatul Cașu Iulian în numele inculpatului

Chiperi Mihail XXXXX, născut la xxxxx, originar și locuitor al r-lui xxxxx, s. xxxxx, str. xxxxx, xxxxx, ap. xxxxx, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătoreiei Chișinău din 30.06.2017, în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f), 90 Cod penal, la 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probă de 4 ani;

2) sentința Judecătoreiei Chișinău din 11.06.2019, în baza art. 192 alin. (1), 85 Cod penal, la 4 ani și 1 lună închisoare.

Termenul de examinare:
instanța de fond: 13.02.2019 - 25.03.2020,
instanța de apel: 12.05.2020 - 08.06.2021,
instanța de recurs: 06.08.2021 - 04.10.2021.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul Penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoreiei Orhei din 25 martie 2021, Chiperi Mihail a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 2 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumul parțial a pedepsei aplicate conform sentinței Judecătoreiei Chișinău din 11.06.2019, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la 01.02.2019.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că, în noaptea de 09 spre 10.03.2018, inculpatul Chiperi M., fiind în casa de locuit a cet. XXXXX XXXXX, locuitor al s. Țareuca, r-nul Rezina, observând unde acesta ține banii, din intenții de profit, cu scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, în mod ascuns, *a sustras din buzunarul* cet. XXXXX XXXXX, *în timp ce ultimul dormea* în casa sa, suma de 1480 euro, de diferite bancnote, echivalentul a 30.192 lei, cauzându-i un prejudiciu material considerabil.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a refuzat să dea declarații.

Totodată, vinovăția lui în comiterea infracțiunii incriminate este demonstrată, acțiunile ultimului urmând a fi calificate în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Ori, în timp ce partea vătămată dormea, la fel ca și ceilalți membri ai familiei sale, Chiperi M. a sustras din buzunarul pantalonilor ultimului bani în sumă de 1480 euro, plecând de la domiciliul lui XXXXX XXXXX, unde a locuit mai mult de o lună.

Astfel, martorul Mursa A. a comunicat că inculpatul i-a achitat pentru serviciul de transport suma de 50 euro.

După cum rezultă din declarațiile martorilor audiați în ședința de judecată, Chiperi M. era întreținut de către partea vătămată. Acesta nu avea ocupație social-utilă, nu era angajat în câmpul muncii și prin urmare nu avea bani, în special în valută euro.

Deci, o parte din banii ce au fost achitați de către Chiperi M. martorului Mursa A. pentru serviciile de transport, au fost sustrași de la XXXXX XXXXX

Totodată, argumentul avocatului că fapta inculpatului urmează a fi recalificată în baza art. 192 Cod penal, este nefondat, deoarece fapta prejudiciabilă în cazul infracțiunii prevăzute de art. 192 Cod penal, are următoare structură: acțiunea de sustragere în formă consumată și locul săvârșirii infracțiunii: buzunare, genți sau alte obiecte prezente la victimă. Sub aspectul locului de săvârșire a infracțiunii, pungășia presupune luarea bunurilor nu din oricare locuri, ci numai din buzunare, din genți sau alte obiecte prezente la victimă. Prin alte obiecte prezente la victimă se înțelege obiectele care se află asupra acesteia (în poșetă, sacoșă, servietă, portmoneu, borsetă sau atașate de haine ori încălțăminte) sau în imediată apropiere de victimă (pe bancă, banchetă, masă etc.). Prin urmare, sintagma „buzunare, genți” din textul art. 192 Cod penal, se referă la obiectele prezente la victimă. Astfel, *în cazul sustragerii bunurilor din haina victimei, ce se este purtată de ultima, fapta urmează a fi calificată în baza art. 186 Cod penal*. Mai mult ca atât, în sarcina inculpatului mai este reținută și o agravantă - cu cauzarea de daune în proporții considerabile, care nu este prevăzută de art. 192 Cod penal.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că infracțiunea săvârșită face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, că inculpatul se caracterizează negativ la locul de trai și anterior a mai fost condamnat pentru infracțiuni similare, iar la moment execută pedeapsa cu închisoarea în baza sentinței Judecătorei Chișinău din 11.06.2019.

3. Avocatul Cașu Iulian a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Chiperi M. să fie achitat.

Apelantul a invocat că, la materialele cauzei nu există probe pertinente, concludente și legal administrate care să demonstreze în mod echitabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii care i se incriminează.

Dintr-un alt punct de vedere, fapta prejudiciabilă incriminată lui Chiperi M. nu poate fi calificată conform art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Ori, art. 192 alin. (1) Cod penal, incriminează pungășia, adică acțiunea în scopul sustragerii bunurilor altei persoane din buzunare, genți sau din alte obiecte prezente la persoană.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 192 alin. (1) Cod penal are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de sustragere în formă consumată, 2) locul săvârșirii infracțiunii: buzunare, genți sau alte obiecte prezente la victimă.

Este notabil că la art. 192 Cod penal, nu este prevăzută circumstanța agravantă „cu cauzarea de daune în proporții considerabile”. Conducându-ne de principiul care guvernează regula de la art. 117 lit. a) Cod penal, în astfel de cazuri calificarea trebuie făcută conform art. 192 alin. (1) Cod penal, în niciun caz nu poate fi aplicată răspunderea în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Astfel, prima instanță eronat și ilegal a calificat faptele prejudiciabile conform art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt, acțiunile inculpatului just încadrându-le în dispoziția art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, după indicii calificativi - sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Săvârșirea infracțiunii este dovedită prin probele administrate, inclusiv prin declarațiile părții vătămate și a martorilor Covali T., Mardari I., Mursa A. și Zoia C.

Totodată, argumentul avocatului, că fapta inculpatului urmează a fi recalificată nu în baza art. 192 Cod penal, este nefondat, deoarece fapta prejudiciabilă în cazul infracțiunii prevăzute de art. 192 Cod penal, are următoare structură: acțiunea de sustragere în formă consumată și locul săvârșirii infracțiunii: buzunare, genți sau alte obiecte prezente la victimă. Sub aspectul locului de săvârșire a infracțiunii, pungășia presupune luarea bunurilor nu din oricare locuri, ci numai din buzunare, din genți sau alte obiecte prezente la victimă. Prin alte obiecte prezente la victimă se înțelege obiectele care se află asupra acesteia (în poșetă, sacoșă, servietă, portmoneu, borsetă sau atașate de haine ori încălțăminte) sau în imediată apropiere de victimă (pe bancă, banchetă, masă etc.). Prin urmare, sintagma „buzunare, genți” din textul art. 192 Cod penal, se referă la obiectele prezente la victimă.

Astfel, **în cazul sustragerii bunurilor din haina victimei, ce este purtată de ultima, fapta urmează a fi calificată în baza art. 186 Cod penal.** Mai mult ca atât, în sarcina inculpatului este reținută și agravanta - cu cauzarea de daune în proporții considerabile, care nu este prevăzută de art. 192 Cod penal.

5. Avocatul Cașu Iulian a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Chiperi Mihail să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal, și în conformitate cu prevederile art. 60 Cod penal, să fie liberat de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

Recurentul a invocat că, la materialele cauzei penale nu există probe pertinente, concludente și legal administrate care să demonstreze în mod echitabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii ce i incriminează.

Fapta prejudiciabilă incriminată lui Chiperi M. nu poate fi calificată conform art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Ori, art. 192 alin. (1) Cod penal, incriminează pungășia, adică acțiunea în scopul sustragerii bunurilor altei persoane din buzunare, geți sau din alte obiecte prezente la persoană.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 192 alin. (1) Cod penal are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de sustragere în formă consumată, 2) locul săvârșirii infracțiunii: buzunare, geți sau alte obiecte prezente la victimă.

Sub aspectul locului de săvârșire a infracțiunii, pungășia presupune încercarea de a lua bunurile nu din oricare locuri, dar numai din buzunare, din geți sau alte obiecte prezente la victimă. Prin alte obiecte prezente la victimă se înțelege obiectele care se află asupra acesteia (în poșetă, sacoșă, servietă, portmoneu, borsetă sau atașate de haine ori încălțăminte) sau în imediată apropiere de victimă (pe bancă, banchetă, masă etc.).

Prin urmare, sintagma ”buzunare, geți” din textul art. 192 Cod penal, se referă la obiectele prezente la victimă.

Astfel, din învinuirea formulată inculpatului Chiperi M. reiese că acesta ar fi sustras banii din buzunarul părții vătămate, adică din buzunarul pantalonilor cu care era îmbrăcată partea vătămată.

Este notabil că la art. 192 Cod penal nu este prevăzută circumstanța agravantă „cu cauzarea de daune în proporții considerabile”. Conducându-ne de principiul care guvernează regula de la art. 117 lit. a) Cod penal, în astfel de cazuri calificarea trebuie făcută conform art. 192 alin. (1) Cod penal, în niciun caz nu poate fi aplicată răspunderea în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Astfel, instanțele de fond și apel eronat și ilegal au calificat faptele prejudiciabile conform art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Potrivit art. 16 alin. (2) Cod penal, infracțiunea prevăzută la art. 192 alin. (1) Cod penal este una ușoară.

Conform prevederilor art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat următoarele termene: 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare.

Astfel, instanța de apel urma să-l recunoască pe Chiperi M. vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal și în baza art. 60 Cod penal, să-l elibereze de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, cu încetarea procesului penal.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12 Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect se atestă că instanțele de fond și de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rând, potrivit art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Conform art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Potrivit art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. În corespundere cu art. 385 alin. (1) pct. 1)-3) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea. Potrivit art. 394 alin. (1) pct. 1) și 5) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului. În corespundere cu art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală. Potrivit art. 117. lit. a) Cod penal, concurența dintre două norme speciale are următoarele varietăți - dintre componența de infracțiune cu circumstanțe atenuante și alta cu circumstanțe agravante – infracțiunea se califică în baza celei cu circumstanțe atenuante.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3.*).

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului (*pct. 2. din decizie*), instanța de fond:

a) adoptând soluția de condamnare a inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, nu a indicat clar și concludent motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării, raportate la circumstanțele precise de fapt indicate în rechizitoriu - *a sustras din buzunarul cet. XXXXX XXXXX, în timp ce ultimul dormea în casa sa, suma de 1480 euro*, privind recalificarea acțiunilor inculpatului pe art. 192 alin. (1) Cod penal - *Pungășia*.

Ori, instanța nu și-a coroborat concluziile cu prescripțiile de drept formal și material, cât și cu jurisprudența națională relevantă.

Astfel, conform art. 192 alin. (1) Cod penal, pungășia reprezintă acțiunea în scopul sustragerii bunurilor altei persoane din buzunare, genți sau din alte obiecte prezente la persoană.

Potrivit jurisprudenței naționale, prin pungășie (*art.192 CP*) trebuie de înțeles acțiunea în scopul sustragerii pe ascuns (în stații, în mijloacele de transport în comun, în piață, pe stradă, în magazine, restaurante, expoziții, în parcuri etc.) a unui bun (bani, titluri de valoare, bijuterii, obiecte prețioase etc.) ce aparține unei alte persoane și ***se află asupra acesteia*** (în buzunar, în geantă, poșetă, sacoșă sau alte obiecte ***prezente la victimă***) ***ori în imediata sa apropiere*** (pe bancă, pe banchetă, pe tarabă, pe masă etc.), astfel încât să fie clară apartenența bunului persoanei respective, dacă fapta nu întrunește semnele unei alte infracțiuni (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 28.06.2004, nr.23 - Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, pct. 19.*)

Prin urmare, doar în cazul sustragerii banilor din buzunarul de la haina victimei, dar care nu ***se află asupra acesteia*** sau nu este ***prezentă la victimă ori în imediata sa apropiere*** (*haina se afa în vestiar, în dulap, etc...*), fapta urmează a fi calificată în baza art. 186 Cod penal, deoarece victima a pierdut paza juridică a bunului său și contactul material de moment cu el.

Totodată, în virtutea prevederilor art. 113 alin. (1) și 117. lit. a) Cod penal, în cazul prezenței calificativului - *cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, fapta urmează a fi încadrată în baza art. 192 alin. (1) Cod penal;

b) nu a apreciat separat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate inculpatului în rechizitoriu, în special în vederea elucidării împrejurărilor privind aspectele sus enunțate – dacă haina din a cărei buzunar au fost sustrași banii părții vătămate ***se afla asupra acesteia*** sau erau în alte obiecte ***prezente la victimă ori în imediata sa apropiere***, și dacă victima a pierdut sau nu paza juridică a banilor și contactul material de moment cu ei.

Ori, concluzia sumară, neclară și divergentă a instanței că: „, *sintagma „buzunare, genți” din textul art. 192 Cod penal, se referă la obiectele prezente la victimă. Astfel, în cazul sustragerii bunurilor din haina victimei, ce se este purtată de ultima, fapta urmează a fi calificată în baza art. 186 Cod penal*”, nu corespunde exigențelor prevăzute în art. 101 Cod de procedură penală, privind evaluarea și aprecierea probelor administrate în cadrul cauzei penale.

Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și în raport cu circumstanțele precise în fapt și drept invocate în rechizitoriu, adoptând o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

În al doilea rând, potrivit art. 414 alin. (1), (2), (6) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Conform art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru

examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. Potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției date. Conform art. 30 și 31 Cod de procedură penală, art. 6 alin. (1¹) din Legea privind organizarea judecătorească, schimbarea membrilor completului se face în cazuri excepționale, în baza unei încheieri motivate a președintelui instanței judecătorești și potrivit criteriilor obiective stabilite de regulamentul aprobat de Consiliul Superior al Magistraturii. Încheierea motivată privind schimbarea membrilor completului se anexează la materialele dosarului.

Potrivit jurisprudenței naționale, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe instanța de apel sunt dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, Chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel sunt dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 12.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*).

Însă, instanța de apel, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate deoarece, potrivit descripțivului deciziei contestate (*pct. 4. din decizie*):

a) nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, enunțate mai sus, și le-a repetat întocmai.

Ori, instanța nu și-a coroborat concluziile cu prescripțiile de drept formal și material, cât și cu jurisprudența națională relevantă.

Astfel, conform art. 192 alin. (1) Cod penal, pungășia reprezintă acțiunea în scopul sustragerii bunurilor altei persoane din buzunare, genți sau din alte obiecte prezente la persoană.

Potrivit jurisprudenței naționale, prin pungășie (*art.192 CP*) trebuie de înțeles acțiunea în scopul sustragerii pe ascuns (în stații, în mijloacele de transport în comun, în piață, pe stradă, în magazine, restaurante, expoziții, în parcuri etc.) a unui bun (bani, titluri de valoare, bijuterii, obiecte prețioase etc.) ce aparține unei alte persoane și ***se află asupra acesteia*** (în buzunar, în geantă, poșetă, sacoșă sau alte obiecte ***prezente la victimă***) ***ori în imediata sa apropiere*** (pe bancă, pe banchetă, pe tarabă, pe masă etc.), astfel încât să fie clară apartenența bunului persoanei respective, dacă fapta nu întrunește semnele unei alte infracțiuni (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 28.06.2004, nr.23 - Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, pct. 19.*).

Prin urmare, doar în cazul sustragerii banilor din buzunarul de la haina victimei, dar care nu ***se află asupra acesteia*** sau nu este ***prezentă la victimă ori în imediata sa apropiere*** (*haina se afa în vestiar, în dulap, etc...*), fapta urmează a fi calificată în baza art. 186 Cod penal, deoarece victima a pierdut paza juridică a bunului său și contactul material de moment cu el.

Totodată, în virtutea prevederilor art. 113 alin. (1) și 117. lit. a) Cod penal, în cazul prezenței calificativului - *cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, fapta urmează a fi încadrată în baza art. 192 alin. (1) Cod penal;

b) nu a apreciat separat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate

inculpatului în rechizitoriu, în special în vederea elucidării împrejurărilor privind aspectele sus enunțate – dacă haina din a cărei buzunar au fost sustrași banii părții vătămate *se afla asupra acesteia* sau erau în alte obiecte *prezente la victimă ori în imediata sa apropiere*, și dacă victima a pierdut sau nu paza juridică a banilor și contactul material de moment cu ei.

Ori, concluzia sumară, neclară și divergentă a instanței că: „*sintagma „buzunare, genți” din textul art. 192 Cod penal, se referă la obiectele prezente la victimă. Astfel, în cazul sustragerii bunurilor din haina victimei, ce se este purtată de ultima, fapta urmează a fi calificată în baza art. 186 Cod penal*”, nu corespunde exigențelor prevăzute în art. 101 Cod de procedură penală, privind evaluarea și aprecierea probelor administrate în cadrul cauzei penale;

c) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel, ori, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, nicio probă nu a fost cercetată în ședința judiciară și nici consemnată în acest act procedural;

d) potrivit fișei de repartizare a dosarului din 18.05.2020, cauza a fost distribuită completului de judecată format din judecătorii S. Furdui, S. Teleucă și S. Gîrbu, E., dar au judecat cauza și pronunțat decizia contestată judecătorii I. Iordan, A. Gafton și E. Cojocari (*f.d. 193, 208, 224-238*).

Totodată, în materialele cauzei lipsește încheierea președintelui instanței motivată pe criteriile prevăzute în art. 31 alin. (3) Cod de procedură penală și pct. 14 din Regulamentul privind modul de constituire a completelor de judecată și schimbarea membrilor acestora, despre schimbarea judecătorilor S. Teleucă și S. Gîrbu.

Ori, potrivit stipulărilor din art. 251 alin. (2) și (3) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale referitoare la compunerea instanței atrage nulitatea actului procedural. Nulitatea respectivă nu se înlătură în niciun mod, poate fi invocată în orice etapă a procesului și se ia în considerare de instanță, inclusiv din oficiu.

Deci, încălcările nominalizate a normelor procesuale-penale au lezată dreptul inculpatului la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO.

Împrejurările expuse atestă în mod lucid că instanțele de fond și de apel nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este întemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului ordinar, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlătore erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, și să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Cașu Iulian, casează total decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021, în privința inculpatului Chiperi Mihail XXXXX, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 11 noiembrie 2021.

Președinte
Judecători

Nadejda Toma
Iurie Diaconu
Ion Guzun
Victor Boico
Mariana Pitic